

A VADONTÁRÓ TANÍTVÁNYA

JOHN FLANAGAN
ÉSZAK
VARÁZSLÓJA

JOHN FLANAGAN

ÉSZAK
VARÁZSLÓJA

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2017

*Lyn Smithnek
az évek óta tartó támogatásért és barátságért*

Égy

Will tudta, hogy északon a szelek ilyenkor viharfelhőket sodor-
nak, és felkorbácsolják a tengert, ami fehér tarajos hullá-
mokkal ostromolja a partot.

De a királyság délkeleti sarkában a közeledő telet mindössze a két
ló orrából kiszálló párafelhő jelezte. Az ég vakítóan kék volt, és a vál-
lán érezte a nap melegét. Valószínűleg elaludt a nyeregben, és a lova
magától haladt az úton, pedig a vadonjáróságra, erre az emberpró-
báló hivatásra való hosszú kiképzése nem engedett meg efféle ha-
nyagságot.

Will szeme folyamatosan járt. Ide-oda, közelre-távolra. Erről egy
távoli szemlélő mit sem tudhatott, hiszen a feje tökéletesen mozdu-
latlan maradt. Ezt is a kiképzés során tanulta. Úgy látott, hogy őt
nem látták, és úgy vette észre az ellenséget, hogy őt nem vették ész-
re. Tisztában volt vele, hogy a királyság ezen része viszonylag bizton-
ságosnak mondható. Ezért is nevezték ki Tengersizt uradalomba.
Felettesei nem akarták rögtön mély vízbe dobni a frissen végzett va-
donjárót. Will ajkára lusta mosoly kúszott. Első kijelölt őrhelye mi-
att is elég izgatottságot érzett, nem volt szüksége sem egy beözönlő,

idegen seregre, sem egy felkelésre. Teljesen elégedett volt a békés „ál-lóvízzel”. A mosoly azonnal leolvadt Will ajkáról, amikor észrevett valamit a fű között. Mozdulatai erről a felfedezésről nem árultak el semmit. Nem hőkölt vissza, vagy nem állt fel a kengyelben, hogy jobban lásson, ahogy az emberek többsége tette volna. Éppen ellenkezőleg. Még jobban hátradőlt a nyeregben, mintha fittyet hányna a körülötte lévő világra, a szemét viszont vadul meresztgette a csuklyája alatt. Valami megmozdult, erre mérget vett volna. Az út egyik oldalán, a magas fűben egy fekete-fehér foltra lett figyelmes, ami elütött az ősz sárgájától és rozsdájától. De nem ő volt az egyetlen, aki veszélyt szimatolt. Rántó füle megrezdült, hátravetett fejével megrázta a sörényét, majd akkorát nyerített, hogy Will nemcsak hallotta, de érezte is, ahogy a ló mellkasának hordója megremegett alatta.

– Látom – nyugtatta meg a lovát suttogva. Rántó megnyugodott kissé, de tovább hegyezte a fülét. A teherhordó ló hol mellettük, hol mögöttük ügetett, és láthatóan semmit sem sejtett. Egyszerű igásló volt, és nem egy alapos kiképzésen átesett vadonjáróló, mint Rántó.

A magas fű ismét megmozdult. Alig láthatóan. Pedig nem fújt szél, ami mozgathatta volna, ahogy ezt a lovak orrából kiszálló és a levegőben lebegő párafelhők bizonyították. Will alig láthatóan megrántotta az egyik vállát, hogy megigazítsa a tegez. Hosszúja keresztben feküdt a combján. A vadonjárók soha nem jártak vállukra akasztott íjjal. Inkább a kezük ügyében tartották, használatra készen. Mindig.

Szíve gyorsabban vert a szokásosnál. Alig harmincméternyire volt a folttól. Akkor jutott eszébe Halt tanítása: „Ne foglalkozz azzal, ami nyilvánvaló! Lehet, hogy így akarnak megtéveszteni.”

Rájött, hogy eddig csak az út egyik oldalán mozgó fűszálakra koncentrált. Gyorsan jobbra és balra nézett, majd végigfuttatta a szemét

az út két oldalától negyven méterre kezdődő erdőségen. Előfordulhatott, hogy emberek bújtak meg a fák között, hogy rátámadjanak, amikor a figyelmét elvonta az út szélén észlelhető mozgás. Rablók, törvénykívüliek vagy zsoldosok. Ki tudja?

Nem látott embereket az erdőben. Rántó megállt, amikor finoman megérintette a térdével, de a teherhordó ló néhány métert tovább ügetett. Will egyetlen, halálpontos mozdulattal hátranyúlt a tegezéért, kivett belőle egy nyílveesszót, majd az idegre helyezte. Mindent egy szempillantás alatt. Lekapta fejről a csuklyát. Tudta, hogy a hosszújából, a kicsi, szőrös lovából és az eltéveszthetetlen, szürke-zöld foltos köpönyegéből bárki rájöhetett, hogy vadonjáróval van dolga.

– Ki van ott? – emelte fel az íját, aminek idegét egyelőre nem húzta ki. Akárki lapult a fűben, tudnia kellett, hogy a vadonjáró azelőtt megfeszítené az ideget, célozna és löne, mielőtt kettőt pislogna.

Semmi válasz. Rántó mozdulatlanul állt. Arra tanították, hogy gazdája pontosabb lövése érdekében szoborrá dermedjen.

– Mutasd magad! Te, a fekete-fehér ruhában! Bújj elő!

Néhány pillanattal ezelőtt még afelett örvendezett, hogy milyen békés vidékre vezényelték, most meg egy ismeretlen ellenség csapdájával kellett szembenéznie.

– Utolsó felszólítás! – kiáltotta. – Mutasd magad, vagy lövök!

Aztán meghallotta a hangot, ami az ő hangjára felelt. Halk nyüszítést, egy szenvedő kutyaét. Rántó is hallotta, és meglepetten felhorkant.

Egy kutya? – gondolkodott Will. Egy vadkutya akar rátámadni? Azonnal elvetette az ötletet. Egy vadkutya nem figyelmeztetné nyüszítéssel. Ráadásul a fájdalom hangját hallotta, nem fenyegetés morogását. Határozottan nyüszítés volt, döntötte el. Bal lábát táncszerű

mozdulattal kibújtatta a kengyelből, a jobbat átdobta a nyeregkápa fölé, és könnyedén lehuppan a földre. Az ilyen stílusú leszállásnak köszönhetően mindig a lehetséges veszéllyel szemben maradt, mindkét kezét felhasználhatta a lövéshez, és ha úgy hozta a sors, még azelőtt leadhatta az első lövést, hogy a lába földet ért volna. Rántó megint horkantott. A veszélyes helyzetekben jobban szerette, ha gazdája a hátán marad, hiszen a remek reflexekkel rendelkező, fürgé lábú állaton gyorsan elmenekülhetett.

– Semmi baj! – mondta Will Rántónak, aztán maga előtt tartott íjjal elindult az ellenség felé.

Tíz méter. Nyolc. Öt. Már tisztán látta a fekete-fehér foltot a százaz fű között. De más színt is észlelt. Az alvadt vér barna színét és a friss vér égő vörösét. Újra felhangzott a nyüszítés.

Will akkor már tudta, mi lapul a fű közt.

Intett Rántónak, hogy biztonságos a helyzet, mire a kis ló odacogott hozzá. Will letette az íját, majd letérdelt a fűben heverő, sérült eb mellé.

– Veled meg mi történt?

A kutya ránézett, és megint felnyüszített, amikor a vadonjáró óvatosan megérintette. Will tekintete végigfutott a kutya jobb lapockájától a hátsó combjáig futó, vérző seben. Amikor megmozdult, újabb vércseppek gördültek végig az állat bundáján. Will a kimerülten fekvő eb szemében fájdalmat látott.

Fajtáját tekintve határ menti pásztor volt. Egyike azon kutyáknak, amiket az északi határon tenyésztettek, és messze földön híresek a hűségükről, valamint az intelligenciájukról. Bundája nagyobb részben fekete volt, csak a toroka, a mellkasa, a lába és bozontos farkának vége volt fehér. Sötét fejét mintha kámzsa takarta volna, és az orrától a homlokáig fehér csík futott. A sérülés nem tűnt mélynek,

és nagy volt rá az esély, hogy a bordák megvédték a belső szerveket. Viszont ijesztően hosszú volt, és annyira szabályos, mintha penge ejtette volna. Erősen vérzett. Will tudta, hogy ez a legnagyobb probléma. A kutya teljesen elgyengült a vérvesztésgtől. A fiú leakasztotta a nyeregről a gyógyszeres zsákot, ami a vadonjárók kötelező kellékei közé tartozott. Rántó kíváncsian nézte, és megkönnyebbült, hogy aznap mégsem hálnak meg. Will vállat vont, és a zsákra mutatott.

– Ha az embereknek jó, majd csak megfelel egy kutyának is!

Visszatért a sérült állathoz, majd gyengéden megpaskolta a fejét. Nyugtató szavak kíséretében kinyitotta az orvosságos zsákot.

– Megnézzük, mit tettek veled, öregfiú!

A kutya bundájába ragadt alvadt vért a flaskájából öntött vízzel mosta le. Ezután felpattintott egy kis dobozt, és a benne lévő krémet a seb szélére kente. A krémben fájdalomcsillapító volt. Érzéstelenítette a sérülést, hogy tovább tisztogathassa, majd végül beköthesse anélkül, hogy újabb kínokat okozott volna a négy lábúnak. Megvárta, amíg a fájdalomcsillapító hatni kezd, aztán vetette be a gyógynövényeket, amik megakadályozták, hogy a seb elmérgesedjen, és felgyorsították a gyógyulást. Mivel a fájdalomcsillapító hatott, és a kutya meg sem rezgett a művelet közben, a krémet egyre bátrabban használta. Ténykedése közben rájött, hogy az előbb tévesen nevezte védencét „öregfiúnak”, az eb ugyanis szuka volt.

A határ menti pásztor tudta, hogy a fiú segíteni akar, és mozdulatlanul tűrte. Csak néha nyüszített fel, de akkor sem a fájdalomtól. Ez a hála hangja volt. Will fejét oldalra döntve nézte a megtisztított sebet. Mivel továbbra is vérzett, egyértelmű volt, hogy valahogy be kell zárnia, de a kötözés a vastag bunda és a seb helyzete miatt végül mégis kiesett a lehetőségek közül. Will egy vállrándítással belátta, hogy össze kell varrnia.

– Gyorsan túl leszel rajta, és a fájdalomcsillapító miatt semmit sem fogsz érezni – mondta az állatnak, ami a földre fektette a fejét, és fél szemmel Will mozdulatait követte.

A kutya érzékelte a tűszúrásokat, de nem fájtak neki. Will a vékony selyemszállal elkezdte összeölteni a sebet. Az állat az első rándulások után teljes nyugalommal tűrte, hogy Will tovább dolgozzon.

Miután befejezte, kezét a fekete-fehér fejre tette. Tenyere alatt érezte a vastag bunda selymességét. A sérülést ugyan összezárta, de egyértelmű volt, hogy a kutya képtelen lesz a saját lábán követni őt.

– Maradj nyugton! – utasította a kutyát halkán a fiú.

Az eb mozdulatlanul feküdt, amíg Will visszament a teherhordó lóhoz, és átrendezte rajta a málhát. A ló két oldaláról zsákok lógtak le, amik Will könyveit és személyes tárgyait tartalmazták. A zsákok között kényelmes völgy keletkezett, amit a fiú pótköppönyegével és néhány pléddel kényelmes, puha fészekké varázsolt a kutya számára. Annyit mozoghatott benne, hogy ne gémberedjenek el a tagjai, egyébként biztosan tartotta. Ezek után visszatért a kutyához, és nyugtatgató szavak kíséretében a karjába vette. A krém még hatott, de Will tudta, hogy a kutyának hamarosan újra fájdalmai lesznek. Az állat csak egyszer nyüszített fel, aztán hagyta, hogy a fiú a fészekbe tegye. Újra megsimogatta a fejét, és megvakarta a füle tövét. A kutya felemelte a fejét, és megnyalta a kezét, de már ez az apró mozdulat is kifárasztotta.

Will akkor vette észre, hogy a szemei különböző színűek. Eddig csak a barnát látta, mert a kutya az egyik oldalán feküdt. De a mozdulat közben feltűnt neki, hogy a jobb szeme kék. Kétféle színű szemiből még a mostani állapota ellenére is ravaszság és kópéság sugárzott.

– Jó kislány! – mondta a kutyának, aztán visszafordult Rántóhoz, aki továbbra is kíváncsian nézte.

– Mi van? Lett egy kutyánk.

Rántó megrázta a fejét, és felhorkant, mintha azt kérdezte volna:
„De minek?!”

Kora délután érték el a tengert, és Will tudta, hogy utazásuk végéhez közelednek.

Tengerszirt-vár egy levél alakú szigeten helyezkedett el, amit tenger vett körbe. Apály idején felbukkant a vízből egy keskeny átjáró, de dagálykor – mint például most is – csak komppal lehetett eljutni a várig. A nehéz megközelítés biztonságossá tette a várat, és az uradalom ennek köszönhette nyugalját. Annak idején a farkashajón érkező skandok okoztak néhány kellemetlen órát az uradalomnak, de néhány éve már nem bukkantak fel észak felől, hogy Araluen partjait fosztogassák.

A sziget tizenkét kilométer hosszú és nyolc kilométer széles lehetett, és Will egyelőre még nem látta meg a várat. Azt gondolta, valahol a sziget közepén helyezkedhet el – stratégiai szempontból mindenképpen ott volt a legjobb helyen. De még nem jelent meg előtte.

Szeretett volna megállni, hogy megebédeljen, de nem akarta késleltetni az érkezést. Közel volt a célhoz, és úgy döntött, azért sem pihen meg. A várfal körül meghúzódó faluban biztosan talál majd egy fogadót, vagy ha nem, akkor a vár konyháján harap valamit.

Megrántotta a kötelet, hogy a teherhordó ló melléjük ügessen, és megvizsgálta a sebesült állatot. A kutya szeme csukva volt, és fejét a mellső lábaira hajtotta. Will látta, hogy mozog az orra lélegzés közben. A sebből továbbra is szivárgott a vér, de már alig. Megkönnyeb-
bült, hogy az eb jól van. Sarkával megérintette Rántó szügyét, és el-
indultak a nagy, lapos fenekű ladik irányába, ami a parton feküdt.

A révész – egy izmos, negyvenes férfi – a fedélzeten aludt, és süt-
tette magát az őszi nappal. Mikor meghallotta a kantárvasak csen-
gését, felébredt. Felült, megdörgölte a szemét, majd talpra ugrott.

– A szigetre mennék – jelentette be Will. A férfi ügyetlenül sza-
lutált.

– Természetesen, vadonjáró őnagysága!

A hangja ideges volt. Will felsóhajtott. Még mindig nem szo-
kott hozzá, hogy az emberek tartanak a vadonjáróktól. Még az olyan
zöldfülűektől is, mint ő. Will barátságos volt, és kedvelte más embe-
rek társaságát. De a vadonjáróktól nem ezt várták. A vadonjáró-
kat sejtelmesség lengte körbe. Legendásan ügyes fegyverhasznála-
tuk, láthatatlanságuk és titkos társaságuk csak növelte a titokzatossá-
gukat.

A révész megragadta a szárazföldet a szigettel összekötő vastag sod-
ronykötelet, amit a komp orrában és végében lévő csigákon fűztek
át. A komp a vízre siklott, aztán megállt. Will tudta, hogy a csigák a
révész számára megkönnyítik a komp mozgatását. A korláthoz szö-
gezve egy tábla függött a tarifákkal, és a révész észrevette, hogy a va-
donjáró az árakat tanulmányozza.

– Vadonjáróknak ingyenes, uram. Nem kell fizetnie.

De Will csak a fejét rázta, mert Halt indulás előtt a lelkére kötöt-
te, hogy mindenért fizessen út közben. „Ne függj senkitől! Úgy in-
tézd, hogy senkinek se tartozz szívességgel!”

Gyors fejszámolást végzett. Maga után fél királyi aranyat kellett fizetnie, és a lovak után fejenként ugyanennyit. Az egyéb állatokért négy fillért. Ez összesen majdnem két királyi aranyat kóstált. Will le szállt a nyeregből, elővett egy három arany értékű pénzt, majd a férfinak nyújtotta. – Én akkor is fizetek. Két aranyból kifutja. A férfi először a fémpénzre nézett, majd Willre és a két hátasra, és nem értette a helyzetet. Will a teherhordó lóra mutatott.

– Van a hátán egy másik állat is.

A révész bólintott, és visszaadott egy királyi ezüstöt.

– Rendben, uram!

Amikor Will a fedélzetre vezette a hátast, a révész kíváncsian meg nézte a teherhordó ló hátán kényelmesen utazó kutyát.

– Szép kutya! A magáé?

– Az út mellett találtam. Valaki megvágta a hasát, aztán a sorsára hagyta.

A révész megvakarta borostás állát.

– John Buttle-nek éppen ilyen pásztorkutyája volt. Kinézem belőle, hogy ilyesmit művel. Rémes természete van, különösen, ha felönt a garatra.

– És mit csinál ez a jó ember?

– Pásztor. De egyéb ügyei is vannak. Némelyek szerint bandita, aki éjszaka csap le az utazókra. De bizonyítani ezt még senki sem tudta. Mindenesetre gyanúsan jól bánik a lándzsájával. Az a fajta ember, akitől a legjobb távol tartani magunkat.

Will a ló felé pillantott, és a kutya sérülésére gondolt.

– Ha tényleg Buttle bánt el az állattal, akkor jobban teszi, ha ő meg tőlem tartja távol magát – mondta hidegen.

A révész Willre nézett. A fiú arca fiatal volt és nemes, de a szemében keménység csillogott. A férfi tudta, hogy a vadonjárók esetében

nem lehet adni a kinézetre. Ez a kedves arcú fiatalember sem viselhetné a vadonjárók sűrű-zöld ruháját, ha nem lenne meg benne a keménység. A vadonjárók a megtévesztés emberei voltak, ezt mindenki tudta. Azt rebesgették, méghozzá a férfi szerint joggal, hogy némelyikük még a fekete mágiában is jártas. Babonásan jelet vetett maga elé, amit a gonosz elűzésére használnak, és elindult a komp orrába. Örült, hogy valamilyen ürüggyel megszakíthatja a beszélgetést.

– Igyekezzünk! – mondta. Will érezte, hogy a hangulat feszültebb lett. Rántóra sandított, és felhúzta a szemöldökét, de a ló nem figyelt rá.

A révész nekiveselkedett a kötélnek, és húzni kezdte. A komp a sziget felé siklott. Hullámok nyaldosták a jármű oldalát és elejét. Will meglátta a révész nádfedeles kunyhóját, ami a szigeten állt, biztonságos távolságra a parttól. A komp orra az érdes homokra futott, aztán lassan megállt. A révész felnyitotta a komp orrában található sorompót, ami jelen esetben egy vastag kötélt volt, és intett Willnek, hogy kiszállhat. Will felpattant Rántó hátára, és a lovak patái kopogni kezdtek a fedélzeten, ahogy óvatosan a part felé lépkedtek.

– Köszönöm! – mondta Will, amikor a lova a szigetre lépett, és a révész ismét szalutált.

– Szolgálatára, vadonjáró uram!

A révész addig nézte a vékony, egyenes hátú alakot, amíg el nem tűnt a fák között.

Újabb fél órát vett igénybe, amíg elérte a várat. Az út az egymástól viszonylag távol álló fák huzatos oszloptermében a sziget közepe felé

kanyargott. Ez az erdő kifejezetten világos volt a Róthegy-vár körüli erdőkhöz vagy éppen a skandiai, sűrű fenyőerdőkhöz viszonyítva, amik sajnos még ma is fájdalmasan élénken éltek Will emlékezetében.

A levelek már megsárgultak, de még az ágakon maradtak. Akárhogy nézte, kellemes vidék volt ez, ahol meglehetősen sok állat élt. Will vadnyulakat és vadpulykákat látott. Egyszer még egy őz fehér feneké is felvillant előtte, amikor hátat fordított neki, és elmenekült előle. Will arra gondolt, hogy itt bizonyára dűl az orvvadászat. Nem mintha nem értette volna meg a falusiakat, akik szegényes étrendjüket időnként vadhússal akarták feljavítani. Szerencsére az orvvadászat a helyi törvények alá esett, így nem a vadonjáróknak, hanem a várhoz tartozó erdészeknek kellett foglalkozniuk vele. Willnek csak taktikai okokból volt ajánlott felkutatni a profi orvvadászokat, hiszen náluk jobb informátorra nem is tehetett volna szert, és az információk a vadonjárók számára mindennél nagyobb értékkel bírtak. A fák lassan elfogytak, és kiügetett a napfényre. A kanyargó út egy körülbelül egy kilométer széles fennsíkra vezetett. A síkság közepén a Tengersizt-vár magasodott, és a várfalon túl a hozzá tartozó falu terült el.

Aki a Róthegy-vár robusztusságához szokott, vagy éppen az aralueni vár égbe szökő tornyaihoz – ez volt ugyanis a király székhelye –, annak egy kis csalódást okozhatott. Will szerint is alig volt több egy erdőnél, hiszen a fal sem volt magasabb öt méternél. Amikor alaposabban is megnézte, feltűnt neki, hogy a fal egy része fából készült. A függőlegesen levert, vastag cölöpöket vaspántok fogták össze. Meglehetősen erős akadályt képezett, de a Róthegy-vár vaskóból épült falainak drámai hatását teljességgel nélkülözte. A fal négy

sarkában támfalakkal megtámogatott tornyok egy központi tornyot vettek körül, ami a csatában utolsó menedékként szolgált a védőknek. A torony felett Ergell báró szavabikafejes zászlóját lengette a tengeri szellő.

– Megérkeztünk – mondta Rántónak, és a ló megrázta a sörényét. Amikor felsejlett előttük a vár, megálltak, de most Will sarkának érintésére újra útnak indultak. Mint általában, a málhás ló most is mögöttük poroszkált, és szinte húzniuk kellett maguk után, miközben áthaladtak a tanyákon. A levegőben kukoricaillat szállt. Miután a termést leszedték, a kukoricaszárat halomba rakták, és meggyújtották. Némelyik halom még most is parázslott. A gazdák néhány hét múlva visszaforgatják a hamut a földbe, és újra kezdődhet a nagy körforgás. A füstillat, a puszta mezők és az alacsonyan sütő, őszi nap emlékeket idéztek fel Willben. A gyerekkoráról. Az aratásról és az aratási ünnepről. A forró nyarokról, a füstös őszekről és a havas telekről. De eszébe jutott az elmúlt hat éve is, ami során szoros barátság szövődött közte és a megtévesztően komor arcú vadonjáró, Halt között, aki a mestere volt. A mezőkön néhány ember dolgozott. Megálltak a munkában, és utánaéztek a vár felé ügető, köpönyeges alaknak. Will biccentett nekik, és azok bátortalanul visszaköszöntek, még tisztelegtek is hozzá. A parasztok nem értették a vadonjárókat, és mert nem értették őket, nem is bíztak bennük. Will azt is tudta, hogy háborús időkben rögtön a vadonjárókhoz fordulnának, akiktől azt várnák, hogy védjék meg és vezessék őket. De békés időkben távolságot tartottak tőlük.

A várban lakó emberek ezzel máshogy voltak. Ergell báró és hadmestere – Willnek csak néhány pillanattal később jutott eszébe Norris neve – ismerték a vadonjárósejt szerepét, és tudták, hogy milyen

fontos ez a királyság ötven uradalmának megvédése szempontjából. Ők nem féltek a vadonjáróktól, de ez még nem jelentette azt, hogy a barátaikká fogadták volna őket. Ez munkakapcsolat volt, semmi több.

Halt sokszor mondogatta: „Ne feledd, hogy a báróknak csak segítünk, de hűséggel a királynak tartozunk! Mi a király akaratának megtestesítői vagyunk, ami néha nem esik egybe a helyi érdekekkel. Együttműködünk a bárókkal és tanácsokat adunk nekik, de függetlenek maradunk tőlük. Nem szabad leköteleznünk magunkat nekik, és tilos közeli viszonyba kerülni a vár népével.”

Persze egy olyan uradalomban, ahol Willt kiképezték, a rőthegeiben, azért máshogy állt a helyzet. Ott megengedett volt a közelebbi viszony a báró, annak emberei és Halt között, aki az uradalom vadonjárója volt. De általában véve egy vadonjáró mégis magányosan járta az útját.

A vadonjáróság ugyanakkor nem csak hátrányokkal járt. Egyik nagy előnye a sejt tagjai között kialakult bajtársi viszony volt. Az ötven uradalom ötven vadonjáróval rendelkezett, akik mind ismerték egymást. Igazság szerint Will azt a vadonjárót is jól ismerte, akinek a helyét Tengersizirten átvette. Bartell annak a vizsgabizottságnak volt az egyik tagja, ami előtt Willnek évenként számat kellett adnia a fejlődéséről. Bartell saját döntése volt, hogy nyugdíjba vonult, és átadta Willnek az ezüst tölgylevelét, ami a vadonjárók szimbóluma volt. Bartell az évei szaporodásával egyre kevésbé találta kényelmesnek a vadonjáróélet kihívásait – a hosszú lovaglásokat, a szabad ég alatt alvást és a folyamatos éberséget –, ezért úgy határozott, hogy ezüst tölgylevelét felcseréli a nyugdíj aranyára. Jelentkezett a vadonjárók aralueni központjánál, ahol fel is vették a vadonjárók történelmével kapcsolatos anyagokat gondozó irattárba.

Will elmosolyodott. Megkedvelte ezt az olvasott és nagy tudású embert. Annak ellenére, hogy az első találkozásait mindennek lehetett nevezni, csak kellemesnek nem. Különösen Will számára voltak kellemetlenek. Bartell profi volt az olyan feladatok kitalálásában, amik pokollá tehetik egy vadonjárótanonc életét. Will azóta megtanulta értékelni a nehéz kérdéseket és helyzeteket, amiket Bartell feladott, hiszen a vadonjáróélet nehézségeire készítette fel velük. A vadonjárók magányos életét az a tudat ellenpontoszta, hogy az ember egy olyan titkos csoport tagjának érezhette magát, ami a kullisszák mögé lát, és tudja a királyság működésének minden titkát. Ez nemcsak büszkeséget jelentett, hanem nagy vonzerőt is. A vadonjáró-tanítványokat elsősorban a fizikai képességeik miatt választották ki – jó koordinációs képességgel kellett rendelkezniük, nagy fokú ügyességgel, éles szemmel és fürge kézzel –, de volt egy még ennél is fontosabb tényező. Ez nem volt más, mint a született kíváncsiság. Egy vadonjáró mindig többet akart tudni és többet akart kérdezni arról, mi folyik körülötte. Annak idején, mielőtt Halt felfogadta volna, a kíváncsisága és koraérettsége – ami lényegében az előzőből adódott – több kárt okozott neki, mint hasznot.

Amikor belovagolt a kis faluba, újabb emberekkel találkozott. A legtöbbször kerülte a szemkontaktust, és akadtak olyanok, akik egyből a cipőjüket kezdték bámulni, amikor biccentett nekik – ezt Will nem is bánta túlságosan. Ügyetlenül szalutáltak homlokukhoz emelt kezükkel, és gyorsan eltakarodtak az útból. Ennek persze semmi értelme nem volt, hiszen a széles úton bőven jutott hely a vadonjárónak és a falusiaknak is. Látta a mesteremberek jól ismert cégéreit: a kovácsét, az ácsét, a suszterét.

Az egyenes út végén nagy épület állt. Az emelete alatt széles veranda terült el, és egy korszó lógott az ajtó fölött. Ez csakis a fogadó

lehetett. Tisztának tűnt és gondozottnak, az emeleti szobák ablakain friss festés csillogott, és a vályogfalat fehérre meszelték. Az egyik szoba ablaka kinyílt, és egy lány dugta ki rajta a fejét. Tizenkilenc-húsz évesnek tűnt, sötét, rövid haja és nagy, zöld szeme volt. Arca tisztán ragyogott, és kifejezetten csinosnak volt mondható. De a legkülönösebb az volt benne, hogy a falu lakói közül ő nézett először nyíltan a szemébe. De tovább is merészkedett. Rámosolygott Willre. Az arca egészen megváltozott, és csinosból gyönyörűvé vált. Will kínosnak érezte, hogy a falusiak nem mernek ránézni, de ha lehet, még kínosabbnak a lány leplezetlen érdeklődését. *Tehát te vagy az új vadonjáró. Nem vagy te egy kicsit túl fiatal?* – Will szerint ez járhatott a szép teremtés fejében. Amikor az ablak elé ért, Will észrevette, hogy nyitva maradt a szája. Gyorsan becsukta, aztán komoran és szigorúan a lány felé biccentett. Amikor a lány mosolya vigyorra szélesült, Will sütötte le először a szemét. Az volt a terve, hogy eszik valamit a fogadóban, de a lány miatt meggondolta magát. Will kunyhója körülbelül háromszáz méterre esett a falutól. A várhoz vezető út mellett állt egy kis ligetben. Már látta a fákat, ezért megsarkantyúzta Rántót, és vágatva hagyta maga mögött a falut. Menet közben húsz-harminc szempárt érzett a hátába fúródni. Azon tűnődött, hogy a lány zöld szeme is köztük van-e, aztán vállat vont.

Az épület tipikus vadonjárókunyhó volt. Rönkökből ácsolták, és a tetejét lapos, folyami kövek fedték. A ház előtt veranda állt, mögötte az istálló és a karám. Fák borultak fölé, és Will meglepetten észlelte, hogy a kéményből füst bodorodik elő. Az egész napos lovaglás után kicsit zibbadt tagokkal ugrott le Rántó hátáról. Rántót nem kellett, de a málhás lovat a veranda oszlopához kötötte. Megnézte a kutyát, és kiderült, hogy alszik. Will úgy döntött, néhány percet még kibír a ló hátán. Ha bármilyen kétely felmerült volna benne, hogy rossz

helyen jár, azonnal eloszlatta az ajtó szemöldökfájába vésett tölgylevél. Néhány pillanatig csak állt a ház előtt. Megvakarta Rántó fülét, és a kis ló gazdája arcához nyomta az orrát.

– Ez lesz az új otthonunk, öregfiú.

Három

Will belépett a konyhába. Gyakorlatilag ugyanúgy nézett ki, mint az, amelyikben az elmúlt éveket töltötte. A nappaliként és ebédlőként egyaránt szolgáló szoba kitette a belső tér felét. A nagy, fenyőből készült asztal bal oldalán – az ablakkal szemben – négy szék állt. A másik oldalon két kényelmes karosszék és egy két-személyes kanapé vett körbe egy kandallót, amiben boldogan táncoltak a lángok. Körbenézett, és azon tűnődött, ki rakhatta meg a tüzet. Az ebédlőből nyílt a konyha. Az étekkel megrakott pult fölött frissen fényezett rézlábasok és serpenyők lógtak. Az ablak alatt, egy kis vázában mezei virágokból kötött csokor állt. *Az utolsó virágok* – gondolta Will.

A kedves és otthonos gesztustól Willnek újból eszébe jutott Halt, és a torkában érezte a magány gombócát. A mogorva vadonjáró ragaszkodott hozzá, hogy tavasztól őszig virágok legyenek a konyhában. Will benézett a két hálószobába. Bútorzatuk egyszerű volt, és szintén a nappaliból nyíltak. Ahogy gyanította: ezekben sem tartózkodott senki. A kis konyhó minden zugát átnézte. Az a személy, aki a tüzet rakta, már csak az istállóban lehetett, de ezt sem tartotta túl

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

valószínűnek. A kunyhót nemrég takarították. Bartell egy vagy két hónapja távozott posztjáról, de amikor végighúzta kezét a kandallópárkányon, az ujjja tiszta maradt. A kandalló előtti követ is felsöpörték. Sem korom, sem hamu nem látszódott rajta, hogy a fatörmelékről ne is beszéljünk.

– Úgy látszik, van egy házi szellemünk – motyogta magában. Aztán eszébe jutott, hogy az állatok várnak rá odakint, és elindult az ajtó felé. Odakint felnézett a napra, és megállapította, hogy alkonyatig körülbelül egy órája maradt. Ideje volt kipakolni, mielőtt jelentkezik a várban.

A kutya már ébren volt, és kétszínű szemével érdeklődve nézett szét. Will ezt határozottan jó dolognak tartotta. A nagy életerő jele volt, ami segítette abban, hogy felépüljön jelenlegi, legyengült állapotából. Óvatosan kiemelte a fészekből, és bevitte a kunyhóba. A kutya viszonylag elégedetten feküdt a kandalló előtt, fekete bundája beszívta a meleget. Will kiment a teherhordó lóhoz, és a csomagok közül kibányászott egy régi pokrócot, majd bevitte a házba, hogy kényelmesebb fekhelyet varázsoljon a kutyának. Amikor leterítette a földre, a sérült állat feltápáskodott, és a takaróhoz sántikált, majd hálás sóhaj kíséretében lefeküdt rá. A konyhapultba épített kútnál megtöltött egy tálat vízzel – örült, hogy nem kell kiszaladgálnia, ha vizet akar szerezni –, és letette az állat elé. Az bozontos farkával dobolt néhányat a padlón, így köszönve meg a törődést.

Will megkönnyebbülten visszatért a lovakhoz. Meglazította Ránató nyergét. Felesleges lett volna leszerszámozni, hiszen el kellett látogatnia a várba. Csupán a személyes tárgyait vette le a hátsáról. Miután ezzel megvolt, lenyergelte a teherhordó lovat, és bevezette az istállóba, ahol lecsutakolta, majd beállította a két boksz egyikébe. Nem kerülte el a figyelmét, hogy a vályúban friss széna állt, és két